

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VII. Totam vitam nostram, omnemque illius liberalum, non solùm
debemus Deo, tamquam Creatori, Consercatorique, sed & tamquam
Redemptori nostro.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

ramquam absolutissimo Domino, principio & fini, debitus est omnis deliberatus amor noster, omnis cogitatio, omne desiderium, omnis actus noster. Ut enim sapientissime, sanctissimeque differentem audivimus S. Thomam Villanovanum: *Illi integrum debes amorem, qui tibi amandi præstitit facultatem; illi debes omnes cogitationes, qui vim intelligendi animo tuo inseruit; illi debes omnia desideria tua, & appetitus, qui appetendi desiderandique potentiam in te plantavit.* Denique illi, qui tibi præstitit ut esses, eoque titulo absolutissimus est Dominus tuus, omnis actus & operatio tua jure debetur.

69 Enim-vero quid certius, quam quod ei debitus sit omnis arboris fructus, qui plantavit arborem? Quid receptius, quam quod unaquæque res absolutissime fructificare debeat absolutissimo Domino suo? Quid exploratius, quam quod omnis amor, omnis affectus, omnis actus, omnis operatio, debita sit primo suo principio, Authori & fonti? Quid decantatius, quam quod omnia servi opera, omnesque operum fructus, cedere debeant Domino, quodque quidquid acquirit absolutissimus servus, Domino acquirat suo? Quid manifestius, quam quod ad eum, tamquam finem ultimum, referri debeant creaturæ, potentia & operationes omnes, à quo, velut primo principio, debent profluere: cum æquè sit *alpha & omega, principium & finis?* Quid denique naturali lumine notius, quam quod homo, qui omni momento divinis, iisque maximis, fruitur beneficiis, omni quoque momento, amoris officio, tanto gratus esse debeat benefactori?

70 Cum omnes rationes istæ fundentur in titulo Creatoris & Conservatoris, recapitulatur his verbis: *Diliges Dominum Deum tuum, &c.* Idèò namque Deus est Dominus creaturarum omnium, quia omnium Creator & Conservator. Quandoquidem ergo omnes rationes istæ exigant Deum à nobis diligere omni tempore, omni loco, omni actu, & opere, ex ipsamet causa, allegata in tenore primi maximique mandati, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c.* manifestè colligitur, præceptum istud obligare omni tempore, loco, opere, &c. atque hunc esse sensum verborum istorum, *ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, ex tota fortitudine, &c.* id est, (ut Bernardus intelligit in lib. de diligendo Deo) *ex omni quod homo est, quod scit, quod potest.*

CAPUT VII.

Totam vitam nostram, omnemque illius partem; omnem proinde actum, omnem amorem deliberatum, non solum debemus Deo, tamquam Creatori, Conservatorique, sed & tamquam Redemptori nostro.

71 **R**atio est, quia nihil omni jure magis debitum, quam ut redemptus homo, sui Redemptoris amoris & obsequio se totum im-

pendat (totum utique quod est, quo d vivit, quod agit, &c.) quemadmodum Redemptor ipse se totum impendit homini redimendo. Si enim *totum me debeo pro me facto* (ait Bernardus serm. 20. in Cant.) *quid addam jam pro refecto, & refecto hoc modo? Non enim tam facile refectus, quam factus. Siquidem... qui me tantum & semel dicendo fecit, in reficiendo profectò & dixit multa, & gessit mira, & per tulit dura; nec tantum dura, sed & magna.* *Quid ergo retribuam Domino pro omnibus qua retribuit mihi? in primo opere me mihi dedit, in secundo se, &c.* Si ergo, quia fecit nos, nihil dimisit in nobis, unde amemus vel nos, totum amorem nostrum, & omnem motum illius, ut sibi debitum exigit (prout Augustinus serm. 34. c. 4. declarat, dicens: *Vide si aliquid voluit dimittere in te, unde ames vel te, qui tibi dicit: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua. Quid remanet de corde tuo, unde diligas reipsum? Quid de anima tua? Quid de mente tua? Ex toto, inquit. Totum exigit te, qui fecit te:)* pari, si non potiori jure totum amorem nostrum, & omnem motum de liberatum ipsius, ut sibi debitum exigit, quia refecit seu redemit nos. Ut enim cum D. Bernardo serm. 20. in Cantica dicit Author libri de diligendo Deo c. 16. *Magna & innumerabilia sunt, qua mihi Domine Deus contulisti beneficia, pro quibus merito mihi diligendus, & semper es laudandus... Unum autem est, quod me plus his omnibus accendit, urget, movet & promovet ad te diligendum... hoc solum omnino totam vitam nostram, totum laborem nostrum, totum obsequium nostrum, amorem denique nostrum facile sibi vindicat totum.* De mundo enim, & de his qua in mundo sunt, dixit, & facta sunt; mandavit, & creata sunt: at verò pro redemptione generis humani, magnos & multos, & diuturnos labores sustinuit, & dolores.

Ad hoc enim-vero Salvator fe totum nobis dedit, per incarnationem mortemque suam, ut nos sibi totaliter acquireret, atque *ut sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati, serviamus illi, in sanctitate & justitia, atque adeò ex gratuito amore, coram ipso omnibus diebus nostris.* Quid est, omnibus diebus nostris, nisi toto vitæ nostræ curriculo? Nam ne quis existimaret sufficere, quòd exiguo quopiam tempore, vel aliquibus vitæ nostræ partibus Deo serviremus in sanctitate & justitia, additum est, *omnibus diebus nostris; quasi diceretur: omnibus vitæ nostræ partibus. Atqui omnibus vitæ nostræ partibus Deo servire in sanctitate & justitia, est omnibus vitæ nostræ partibus Deum propter se amare.* Si enim nihil est aliud bene vivere, quam toto corde, totà animà, totà mente Deum diligere. Augustinus l. 1. de moribus Eccles. c. 25. Et si ubi charitas non est, non potest esse justitia, lib. 1. de serm. Dom. in mont. c. 5. Si non est verus Dei cultus, vera pietas, vera religio, vera Dei servitus absque Dei dilectione; ed

quod Deus non colitur nisi charitate, epist. 29. non colitur nisi amando, epist. 120. Et diligere Deum ex toto corde, &c. hic est Dei cultus, hac vera religio, hac recta pietas, hac tantum Deo debita servitium, l. 10. de civit. c. 3. Igitur omnibus diebus nostris Deo in sanctitate & iustitia servire, est omnibus vitæ nostræ partibus Deum propter se amare. Neque enim in sanctitate & iustitia Deo servit, nisi qui bene vivit, nisi qui cum vera religione & pietate Deum colit, &c. quæ secundum Augustinum, præstari nequeunt absque vero Dei propter se amore.

73 Confirmat idipsum Apostolus 1. Cor. 6. Non estis vestri; empti enim estis pretio magno; absque ulla quippe exceptione dicit, non estis vestri; quasi dicat, nullo momento estis vestri, sed Christo per omnia absolutissimè acquisiti; utpote ab ipso empti pretio magno passionis & mortis ipsius. Cum igitur nullo momento nostri simus, sed omni momento Salvatoris ac Redemptoris nostri; nullo momento nobis vivere possumus, sed omni momento vivere debemus Redemptori. Si enim servus emptitius nullo sibi momento vivere debet, sed emptori suo: quanto magis nos, tanto empti pretio? Igitur omni momento Redemptorem nos oportet diligere & glorificare. Illi quippe rei quisque vivit, quam diligit, ait Fulgentius l. ad Ferrand. Diacon. in respons. ad 1. quæst. ipsius, & illi se exhibet mortuum, cuius in se mortificavit affectum.

74 Nec minùs idipsum confirmat 2. Cor. 5. Pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est. Si enim ex hoc quod pro omnibus mortuus est Christus, Apostolus efficaciter concludit, eos qui vivunt, non sibi (id est, pro semetipsis) vivere debere, sed ei qui pro ipsis mortuus est, id est, propter ipsum: ex eodem illo antecedente non minori efficacità concluditur, omnes motiones operationesque vitæ ipsorum esse debere propter ipsum. Cum vita sit omnium illarum motionum operationumque principium; atque aded propter eum esse debeant omnes vitæ motiones operationesque propter quem esse debet vita.

75 Circa quod ne superesset ambiguitas, verba illa Apostoli, ab ipso simpliciter prolata sunt, absque exceptione ullius vitalis motus & operationis, sicut & absque exceptione ullius momenti. Simpliciter namque & absque exceptione dicendo, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est, nullum vitæ momentum, nullam vitæ (utique moralis) operationem exceptit. Nec exceptionem Apostoli ratio permittit: probat enim, eos qui vivunt, non sibi, sed Christo vivere debere, quia pro omnibus mortuus est Christus, pro omnibusque moriendo nos sibi totaliter & absolutissimè acquisivit, utique & corpus, & animam nostram, & omnes sive animæ, sive corporis facultates, & omnes earum operationes, & omnem vitam nostram, & omnem vitæ nostræ partem. Ex quo efficacissimè con-

cluditur, omnem vitæ nostræ partem, & omnes operationes nostras esse debere propter ipsum.

Omni igitur momento vivere debemus in obsequium, amorem, & laudem Redemptoris, gloriamque ipsius in omnibus querere; omni denique momento, & in omni deliberata actione ipsum actu vel virtute amare; ita ut semper cum Apostolo dicere possimus: Vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Christus. Nullo quippe momento nobis vivere possumus, vel aliis creaturis, sed ipsi soli. Unde nec ullo momento permittitur nobis diligere mundum, vel corpus proprium, vel etiam animam nostram, sed semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferre, 2. Cor. 4. crucem nostram propter ipsum ferre quotidie, Luc. 9. ipsum denique sequi in omnibus. Hoc est enim quod in Baptismo polliciti sumus, Basilio teste l. 2. de Baptismo q. 1. ubi sic: Quisquis Evangelii baptismate baptisatus est, ad hoc obligatur, ut secundum Evangelium vivat. Et irrevocabili pacto ad hoc se adstrinxit, ut Christum sequatur in omnibus, quod est Deo integrè & perfectè vivere.

CAPUT VIII.

Tertio, nos totos, totamque vitam nostram, & totum quod agimus, Deo debemus, seu ipsius amoris & obsequio, ratione vocationis nostræ ad Christianismum.

Iste est tertius titulus, ex tribus allegatis à Mellisso Doctore serm. 2. de verb. Apost. Non est regnum Dei, esca & potus. Prima proinde probatio assertionis nostræ petitur ex verbis ipsius ibidem dicentis: Quidquid igitur es, quidquid potes, debes creaturæ, redimenti, vocanti.

Secunda probatio sumitur ex verbis ejusdem serm. de verbis Psalmi 23. Quis ascendet in montem Domini? ubi probat quod proximè dixit, quia hæc est confessio Fidei Christianæ, ut qui vivit, jam non sibi vivat, sed ei qui pro omnibus mortuus est. Si enim Christianus, quia Christianus, jam non sibi vivere debet; consequens est quod tota vita ipsius, debita sit amoris & obsequio Christi, ut perspicuum est ex dictis n. 74. 75. 76.

Tertiam probationem subministrat Catechismus Romanus p. 1. c. 3. n. 12. his verbis: Equum est nos ipsos, non secus ac mancipia, Redemptori nostro & Domino in perpetuum addicere & consecrare. Et quidem, cum Baptismo initiaremur, ante Ecclesie fores, id professi sumus: declaravimus enim nos satana & mundo renuntiare, & Jesu Christo totos nos tradere. Nec absque fundamento Catechismus hoc dicit: cum, teste Basilio Magno serm. 2. de Bapt. in mortem Christi baptisatus... irrevocabili pacto se adstrinxerit ad hoc ut Christum sequatur in omnibus. Et, ut Concilium Constantinopolit. quinifextum ait can. 86. Qui Christum per Baptismum induerint, ejus in car-